

Holka z Větrných hor

Devítka

1. Z Větrných hor přicházíš a já se cítím jak král,
kámoško nalezená, ve vlnách jihočeských trav,
pevná jak vzdor hradních zdí, něžná jak píseň, co psal
pro holku milovanou vesnickej kluk, stejnej jak já.

R: Smíš se obléct do tmy města, pořád stejná zůstáváš,
smíš si about velká gesta s vírou, že se předěláš,
jsi stejná holka jako dřív, z hor Větrných.

2. Já moc dobře vím, jak je fajn, že holky jako ty jsou
a že je občas můžem mít, jako má básník múzu svou,
před rozedněním v náručí do spánku nás odnesou
a kouskem svýho srdce zahřejou jarním loukám klín.

R: Smíš se obléct do tmy města, pořád stejná zůstáváš,
smíš si about velká gesta s vírou, že se předěláš,
stejně jsi stejná jako dřív,
rosou pokřtěná na vílu větrem ošlehaných skal,
z jarních potoků svou sílu snad ti Bůh do vínku dal,
jsi stejná holka jako dřív, z hor Větrných.